

Arrest

nr. 241 521 van 28 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEVRIENDT
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEVRIENDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 6 november 2019, in functie van een Bulgaarse man met wie zij stelt een duurzame relatie te hebben, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. Op 7 mei 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om

het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 20 mei 2020 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 6.11.2019 werd ingediend door:

Naam: [R.]

Voorna(a)m(en): [H. K.]

Nationaliteit: Bulgarije

[...]

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vroeg op 6.11.2019 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde [A.R.R.], van Bulgaarse nationaliteit, [...], op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- Printscreen (foto) YouTube dd. 20.10.2019

- Chatgesprekken 1 september, 5 september, 7 september en 8 september. Deze zijn zonder jaartal en niet vertaald; onvertaalt de uitnodiging: Echter, gezien deze gegevens niet werden vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, kunnen ze niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Ongedateerde foto's: uit deze voorgelegde foto's waarbij betrokkene samen met de referentiepersoon wordt afgebeeld, kan echter niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert oktober 2019. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar[s] familie en vrienden kennen, ...

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon op 6.11.2019 officieel gedomicileerd werd op het adres van betrokkene. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfsplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 42, §1 van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert gespreid over vier middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het verbod op willekeur, van de artikelen 42, 47/1, 47/3 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

"IV.1 ONVOLDOENDE REKENING GEHOUDEN MET DE SPECIFIEKE SITUATIE VAN VERZOEKSTER

1.

In de bestreden beslissing wordt gemeld dat verzoekster onvoldoende zou tonen dat er sprake is van een affectieve band tussen haar en de unieburger die zij wil vervoegen, zijnde [A.R.].

Toen verzoekster het nodige deed om een legaal verblijf o.b.v. gezinshereniging te bekomen, werd haar verzocht bewijs van de relatie voor te leggen.

Zij legde verschillende chatgesprekken tussen beide voor en foto's van hen samen.

De verweerder stelt dat de berichten niet in het Nederlands zijn en niet mee in overweging kunnen worden genomen en anderzijds dat uit de foto's onvoldoende blijkt dat ze zouden samen zijn.

Er werd nooit gemeld aan verzoekster dat deze stukken niet voldoende zouden zijn om een gezinshereniging te bekomen. Plotsklaps werd zij geconfronteerd met een weigering én bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien verweerder verder onderzoek had gepleegd, had zij geweten dat verzoekster zwanger is van [A.]. Dit is uiteraard het ultieme bewijs dat er een relatie is tussen beiden, zeker gelet op het feit dat zij al enige tijd samenwoonden in de periode dat het kind verwekt werd. (stuk 3).

Het behoort tot het zorgvuldigheidsbeginsel van verweerster om het dossier goed door te nemen en de nodige informatie te vergaren, alvorens tot een besluit over te gaan.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haarbeslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.”

Er is dan ook een inbreuk gepleegd op het zorgvuldigheidsbeginsel door verweerster.

Indien zij zorgvuldig ware geweest, had zij bv. contact opgenomen met verzoekster en verdere bewijsstukken gevraagd.

Er is dan ook een inbreuk op de onderzoeksplicht, welke volgt uit art. 74/13 VW en het beginsel van behoorlijk bestuur:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Eveneens is er een schending op de materiële motiveringsplicht van de beslissing.

Er wordt onvoldoende gemotiveerd waarom bv. de foto's van verzoekster en [A.] onvoldoende zouden zijn om een bestendige relatie vast te stellen. Eveneens het feit dat de sms'en niet kunnen gelezen worden door de vreemde taal, is een incorrecte argumentatie.

Verzoekster is toch niet verplicht om Nederlands te spreken in sms'en met haar geliefde, wanneer hun moedertaal anders is?

De foto's die verzoekster voorlegt, geven duidelijk blijk van een duurzame relatie, waarbij zij elkaar mooi gekleed in de armen houden op en koppel-shoot (stuk 3).

Verzoekster legt ook nog foto's voor van kaartjes en versieringen waarmee zij hun zwangerschap hebben aangekondigd. Zij nemen elkaar vast met rozen en dergelijke meer. Dit is uiteraard een bewijs van duurzame relatie.

Art. 47/3 Vw. stelt dat het duurzaam karakter van de relatie met elk passend middel mag worden bewezen. Dit heeft zij dan ook duidelijk gedaan.

Art. 42 Vw zegt dat er moet rekening worden gehouden met het geheel van de elementen van een dossier. Dit heeft verweerster duidelijk niet gedaan.

De verweerster heeft onterecht op basis van drogredenen geoordeeld dat er geen sprake is van een duurzame relatie, minstens onvoldoende de kans geboden aan verweerster om bijkomende stukken over te maken, hetgeen nochtans onder haar onderzoekplicht valt.

IV.2. VERZOEKSTER HEEFT WEL EEN RECHT OP VERBLIJF

Hoger toonde verzoekster reeds aan dat zij wél een duurzame relatie heeft met [A.].

Er dient dan ook te worden besloten dat verzoekster wél recht heeft op een geldig verder verblijf en dit als vaste partner van een unieburger met legaal verblijf conform o.a. art. 47/3 VW en art. 42 VW.

Er is dan ook een inbreuk op het rechtszekerheidsbeginsel, aangezien verweerster de juiste rechtsregels diende toe te passen. Verzoekster ging op basis van het rechtszekerheidsbeginsel er ook van uit dat zij legaal in België zou kunnen verblijven en zij is volop bezig met de opstart van een sociaal leven (zou Nederlandse lessen volgen), een gezin (zwangerschap) en het bekomen van werk (zij was ingeschreven bij de VDAB zie stuk 8).

De bestreden beslissing dient dan ook integraal te worden vernietigd, aangezien deze volledig incorrect is.

IV. 3. SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT

1.

In de bestreden beslissing wordt een bevel tot het grondgebied uitgesproken met de melding dat dit het logische gevolg is van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden en het feit dat er geen andere rechtsgrond zou zijn waarop verzoekster zich nog kan baseren om een legaal verblijf te bekomen.

Ook hier is er een schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Immers, indien verweerster het dossier goed had bestudeerd, dan had zij vastgesteld dat verzoekster zelf van Bulgaarse afkomst is. Bulgarije is op 01.01.2007 toetreden tot de Europese Unie.

Verzoekster heeft als unieburger dus vrij verkeer in België. Bovendien kon zij ook langer dan drie maanden in België verblijven op basis van andere redenen, zoals bij het bewijs dat zij in haar eigen onderhoud kan voorzien.

Er is dan ook een inbreuk op het verbod van willekeur. Er wordt geen correcte duiding gegeven waarom verzoekers als unieburger zich niet in België zou mogen begeven, terwijl een andere unieburger dit wel zou mogen doen.

2.

Art. 42 VW bepaalt dat ten laatste zes maanden na de aanvraag het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt erkend.

De verweerster stelt dat deze termijn niet geldt, aangezien niet is voldaan aan art. 47/1° Vw (hieraan is wel voldaan), maar meldt daarna ook:

Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981.

Er wordt echter nergens vermeld welk concreet artikel van de vreemdelingenwet voorrang hebben op het KB. Immers wordt enkel gesproken over art. 42 VW en art.47/1 VW, terwijl deze beide vermeld staan in de vreemdelingenwet en geen van de twee op elkaar voorrang heeft, aangezien geen van beide op het KB vermeld staat.

Ook hier is een inbreuk op motiveringsplicht en het beginsel van behoorlijkbestuur, aangezien de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig en inconsistent is.

IV.4. INBREUK OP ART. 8 EVRM

Verzoekster toont duidelijk aan dat er sprake is van een duurzame relatie, gelet op:

- *De sms-berichten van beiden*
- *De foto's van beiden*
- *De aankondigingen van zwangerschap (stuk 6).*
- *De zwangerschap*
- *Het feit dat zij samen zijn gedomicilieerd.*
- *...*

Krachtens art. 8 EVRM heeft verzoekster recht op een gezinsleven. Indien haar een legaal verblijf wordt geweigerd en indien zij wordt bevolen naar het thuisland terug te keren, wordt het gezin uit elkaar gerukt en zal het kind niet kunnen opgroeien bij moeder of vader.

Het kan niet dat het recht op gezinsleven wordt ontnomen van verzoekster, doordat verweerster niet de moeite ondernam om het dossier goed te onderzoeken."

3.2.1. Verzoekster voert in de eerste plaats de schending van de materiële motiveringsverplichting aan. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu, wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit deze bepalingen van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet volgt dat een vreemdeling die als feitelijk partner van een burger van de Unie een recht op verblijf wil laten gelden moet aantonen dat hij een relatie heeft met de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen en dat deze relatie een duurzaam karakter heeft. De wijze waarop het bestaan van een duurzame partnerrelatie wordt aangetoond is vrij. Verweerder beschikt wel over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken.

In essentie stelt verzoekster dat de door haar voorgelegde foto's en bewijzen van chatgesprekken, in tegenstelling tot wat verweerder oordeelde, wel degelijk aantonen dat zij een duurzame relatie heeft met R.A. Zij betoogt dat verweerder onvoldoende gemotiveerd heeft waarom deze stukken niet als voldoende bewijs werden weerhouden, en dat hij "*op basis van drogredenen*" heeft geoordeeld dat er geen sprake is van een duurzame partnerrelatie.

Uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat verweerder heeft overwogen dat uit de ongedateerde foto's niet kan worden afgeleid wanneer en in welke context ze precies zijn genomen. Hij stelde dat de foto's momentopnames betreffen en dat ze als zodanig geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Hij lichtte toe dat, zelfs indien zou worden aangenomen dat de foto's betrekking hebben op een bepaalde tijdsperiode, niet zonder meer, op basis van de voorgelegde foto's, kan worden geoordeeld dat blijkt dat verzoekster werkelijk een affectieve en duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon. Verzoeksters betoog dat zij foto's aanbracht waarop zij mooi gekleed staat afgebeeld terwijl een man haar in zijn armen houdt doet aan het voorgaande geen afbreuk. Wat betreft de neergelegde bewijzen inzake chatgesprekken, besloot verweerder dat zij niet in overweging kunnen worden genomen aangezien geen jaartal wordt vermeld en de berichten niet in één van de drie landstalen of in het Engels zijn vertaald. In tegenstelling tot wat verzoekster meent, verplicht verweerder haar hiermee niet om Nederlands te spreken met de referentiepersoon, maar louter om een vertaling van de voorgelegde stukken te voorzien zodat effectief kennis kan worden genomen van de precieze inhoud van deze berichten en kan worden nagegaan deze stukken toelaten het bestaan van een duurzame relatie vast te stellen. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat stukken die niet zijn vertaald in één van de landstalen of in het Engels niet dienstig kunnen worden aangewend in een procedure die erop is gericht te laten vaststellen dat er een recht op verblijf bestaat. Er kan niet worden verwacht dat ambtenaren bij een overheidsbestuur alle talen machtig zijn.

Door aan te geven dat zij niet akkoord gaat met verweerders beoordeling van de door haar aangebrachte stukken toont zij niet aan dat verweerder deze stukken incorrect beoordeelde of kennelijk onredelijk optrad.

Verzoekster toont ook niet aan dat verweerder enig relevant stuk dat zij voorlegde onterecht buiten beschouwing zou hebben gelaten. Hij heeft de voorgelegde stukken één voor één weergegeven en uiteengezet waarom geen van deze stukken toelaat vast te stellen dat er een duurzame relatie bestaat. Er kan dan ook niet worden besloten dat verweerder is tekortgekomen aan de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet voorziene verplichting om rekening te houden met het geheel van de elementen van het dossier.

Door toe te lichten dat artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het recht op verblijf zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag dient te worden erkend, toont verzoekster ook niet aan dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is aangetast door een gebrek dat kan leiden tot de vernietiging van deze beslissing. Verweerder heeft duidelijk uiteengezet dat indien er geen recht op verblijf wordt aangetoond hij uiteraard geen dergelijk recht binnen een termijn van zes maanden kan erkennen. Verzoekster toont niet aan dat dit standpunt incorrect is. Haar betoog dat verweerder niet heeft uiteengezet op welk artikel van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de bepalingen van de Vreemdelingenwet precies voorrang hebben, laat de Raad evenmin toe te concluderen dat het determinerende motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden incorrect is of dat één van de door verzoekster aangevoerde wetsbepalingen werd miskend.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient voorts te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf

van meer dan drie maanden geen rekening houden met de documenten die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift, doch die zij niet in het raam van haar verblijfsaanvraag aan verweerder meedeelde. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Inzake de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoekster nog aan dat zij de Bulgaarse nationaliteit heeft en dus gerechtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven om andere redenen dan haar relatie met een in België verblijfsgerechtigde Bulgaarse man. Samen met verweerder dient de Raad vast te stellen dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij enig recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden en dat zij in ieder geval nooit een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indiende. Uit het neergelegde administratief dossier blijkt nochtans dat haar die mogelijkheid werd gesuggereerd en dat zij aangaf hier niet op te willen ingaan.

Het betoog van verzoekster geeft bijgevolg ook geen aanleiding tot het besluit dat verweerder de materiële motiveringsplicht miskende bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 42, 47/1 of 47/3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.2. In de mate dat verzoekster betoogt dat verweerder verdere bewijsstukken had moeten opvragen of een verder onderzoek had moeten doorvoeren en dat indien hij dat had gedaan hij ook had kunnen kennisnemen van het feit dat zij zwanger is, moet worden benadrukt dat het toekomt aan de vreemdeling die een recht op verblijf van meer dan drie maanden laat gelden om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken met de vereiste overtuigingsstukken te onderbouwen. Het is niet de taak van verweerder om gebreken in de bewijsvoering van de aanvrager te ondervangen of om in de plaats van de aanvrager deze aanvraag met passende overtuigingsstukken te onderbouwen.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel schond.

3.2.3. Verzoekster stelt dat er een schending is van het rechtszekerheidsbeginsel *“aangezien verzoekster de juiste rechtsregel diende toe te passen”*. Zij maakt evenwel niet aannemelijk dat verweerder niet de juiste rechtsregels heeft toegepast. Ook door te duiden dat zij in de veronderstelling leefde dat zij een recht op verblijf van meer dan drie maanden zou kunnen laten gelden en haar leven hierop afstemde toont zij niet aan verweerder het rechtszekerheidsbeginsel schond.

3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van het verbod op willekeur kan het volstaan te benadrukken dat verweerder duidelijk heeft uiteengezet om welke precieze redenen hij de bestreden beslissingen nam en dat verzoekster in gebreke blijft om aan te tonen dat de voorziene redengeving onwettig, incorrect of kennelijk onredelijk is. Een inbreuk op het verbod op willekeur blijkt derhalve niet.

3.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd, en dat de bestreden beslissingen haar verblijfssituatie niet wijzigden. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat de bestreden beslissingen een inmenging vormen in haar privé- en gezinsleven. Er dient tevens te worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECCK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster maakt tevens niet aannemelijk dat zij enkel in België met R.A., die ook de Bulgaarse nationaliteit heeft, een gezinsleven kan hebben en dat een gezinsleven elders niet mogelijk is. Er kan in voorliggende zaak dan ook niet worden vastgesteld dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hij de bestreden beslissingen neemt.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder de bepalingen van artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

3.2.6. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert ook dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin is vastgelegd dat hij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verweerder heeft uitdrukkelijk verwezen naar voormeld artikel en heeft uiteengezet dat verzoekster en de referentiepersoon op het ogenblik dat de bestreden beslissing tot verwijdering werd genomen geen gemeenschappelijke kinderen hadden, dat er geen sprake is van een gezondheidsprobleem en dat verzoekster en de referentiepersoon zich kunnen vestigen in een land waar ze legaal kunnen verblijven of dat zij zich anders kunnen organiseren om hun contacten te kunnen verderzetten.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.7. De beschouwingen van verzoekster laten de Raad ook niet toe te concluderen dat enig ander, niet nader omschreven, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid inzake de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK